

א. זמן חרותתנו: ובכרייתו בסוף פרקי הרים ליתר לדין רק אין מוריון חלק מי שעובד בתורה. וכמהו שהיא לך כי ינו חז"ל
למג בפסח צבב זמן חירותינו לה עדין לך קבלו גני' למתורה?

ולפער לומר בפסח כו"ז זמן חירותינו צבב שכפרו צ"ע (שבמארביס כי עוזדין לה כתלה, כמו"כ ברמאכ"ס במורב וכברמאכ"ז עב"ה וכבדrios יוניס) וקבעו עליכם על מלכות טמים זהה עיקר הרים. דכל זמן שבן הדר לוי מקדש נמי עול מלכות טמים, ממי לא כו עוזדין ה'ת עלויו וכיו עיקר ע"ז, וכיינו עבדות, להינו יכול לפועל נגיד ירו. וביעיד קב"כ על זה כמו טמפניו חז"ל צלחתי יוכ"ר צלחתי לו תורה תפלין (קידושין ד). כלומר הן שום לחך לאחן צבב"ר ה'ת תורה. ולפי מי שכו"ה מקדש נמי עלי עכו"ס היה יכול נחיות בין מוריון צבב"ר ע"מ מה שמי' לינכ"ה.

ונווד לאפשר לומר וכגדיר של בחירות דיו"מ מהל' כו"ז ר' וצמוהל (פסחים קט"ו). هل כי כחירות מעזרות ולהין טעם עניין לינכ"ר, הוא هل סימן חירות מן פיל"ר וככ"ל. וחכו מחלוקתם هل מתחילין בגנות דעתדים סיינו לו בגנות דמתהילה בעודי ע"ז כיו חרותתינו. אבל יותר נלהב כמו שצמחיי ממו"ר שליט"ה, דהסכמה שבחירות כו"ז קבלת עמ"ץ, ומחלוקתם ה'ת ורק לגדי גדר בסיפור וו"מ - هل כחו' לספר רק צבב'ם ביהדות, הוא כחו' כו"ז לספר על תכילת ביהדות, דה"כ ליריך למתהיל מוקuds לנו, וכיינו מתהילה ע"ז כיו חרותתינו.

ב. מסליקין את הקערה: יט לבצין ממה מסלקין לה כקערת, ולמה טכיז?

כתוב צבוחן ערוך (חו"ח תע"ג): לבסיל את כקערת מעל צבוחן ולכיניח צבוף צבוחן כדי שירלו כתינוקות ויטהלו. וביריך לדעת מה כתשווים?

וכמן"ה (פס) כתוב שכתשווים כיו צבוסה לא כולל קודס ציספר ציווית מילרים. נמיה לימי כמנג"ה כדין נשות ממנהנו וכתוב כו"ה לא נצלהל ה'ת סידר עד צבוח יוות, "מה נתנה כללה זה מכל הכללות!?" וכשינויים לנים צהרתי, ה'ת בסודים וויאקיס וויאחד טעם מיוחד. והז כתינויים כס נלמד לתינוקות פרוטי כלות סיפור וויאת מילרים.

אבל עיין ברמאכ"ס (חו"מ ז-ג-ד, ח:ב) ומשמע שבדין נשות צליל כסדר כו"ה לא נלמד פרוטי כלות כלל, וגס לאפשר שlion ה'ת מתריות כתשלויות כפרטיות לאחסן כללו! דבנה כתוב ברמאכ"ס (פס ז:ב) ש"ליריך נשות צינוי צלינה בס' כדי שיילו כתינויים וויאחלו וויאהנו מ'ת נתנה כללה זה טיטיב לאחסן וויאהן לאחסן כך וכך וויאריך וכן כו"ק כי"ה. לפי ברמאכ"ס בתכליות כל כתינוי כיו נגורות ה'ת כילדים עד כס מהתפלויות נמה' נתנה כללה כו"ה כל כו"ה. וכתשווים כיו כתנדאה. ולכך כתינויים כס ה'ת כל כל מזוקיס, ויט' טינויים גס כו"ן צחנקת קלויות וויאגויז.

ג. מוזגין כוס שני: יט לבצין ממה מוזגין כוס כהן לפני "מה נתנה". וכיכא יט מחלוקתם בס' באנדרה לריכ'ה וכחומר על כס' להו, ולפי צבוחן ערוך (חו"ח תע"ג) ה'ין ליריך נטרת כס' וויאלו לוחזו ה'ין ליריך ה'ת מ"לפיקך" עד סוף זרכת ה'שר גללו, וכן מוניג פשוע. נמיה' שacos כתני' ה'ין לא לזרות עליו ה'ת באנדרה כללו, ה'ת זיט עניין לה'חו' ולכיניח ה'ת כס' כתינוקת טירכה. והז למזה' מוזגין כס' טכיז?

כטעס לפי צבוחן ערוך כו"ה כדי שיטהלו כתינוקות (פס), וכמו שמליטים קרטז"ס למקומי (פסחים קע"ז) נמזוג ה'ת כס' פה.

אבל שיטת ברמאכ"ס כיו כס' צבוי עליו ה'ת באנדרה (חו"מ ז:ז), דיט' דין שכתנדאה לריכ'ה נחומר על כס' כוס. נמיה' שמזוגת כס' עכשו כיו ה'ת רק כדי שיטהלו כתינוקות, ה'ת כי' מעתה בכחורי צבזיל כס'.

ולכ'ורך לפי ברמאכ"ס לכל כתחות ה'נו לריכ'ה לטח' צבום, וויאו ג'כ' לאגניז ה'ת כס' נפח לכל מסק' כתנדאה. אבל אפשר שבדין לאגניז ה'ת כס' כו"ה רק כטמזרבן. ס' במקורה לאגניז ה'ת כס' יפיןן צדרכות נ'ה: מ'כפוסק, "כוס יטניות ה'טה וויאס כי' ה'קרלה". וויאס כו"ן חיינו לריכ'ה לאגניז ה'שר גללו. (شيخ בגירוי' ד' הוות ו'ה)

ה'ת דיט' לכ'ורך לפי זה, כתהלה באנדרה כי' כהן ז' מה נתנה", ונמיה' שכו"ה גס כו"ן חלק מס' באנדרה, ולכ'ורך חלק מכם'ה'ה של סיפור וויאת מילרים. ויריך לבצין מ'ת כתינויים לאשתלים ה'ת כס' מ'ת נטרת כס' סיפור וויאת מילרים? וכ'ורך באנדרה כי' לאגניז כס' כטמזרן ז'ך, דכמ'ה'ה כי' כתנדאה ול'ם כתהלה!

וכנה כתוב ברמאכ"ס (חו"מ ז:ג) ש"ליריך נשות צינוי צליל כה' כדי שיילו כתינויים וויאחלו וויאהנו מ'ת נתנה כללה כז'ה מכל כלות עד טיטיב לאחסן כך וכך וויאריך וכן כו"ק כי"ה. וזה מה'ת מ'ת מילרים. אבל מ'ת מילרים צבב'ם שולו מה'ת מילרים. ש'רוי מ'כראכ"ס (פס ח:ב) לבצין חיינו שולו ה'ת ז' מה נתנה" כתינוק צבב'ם, ה'ת צלצלו שולו מה'ת מילרים לו. ש'רוי

כותב ברכמ"ס "ומוזגיס בכום כמי וכמן כמן טולא. וחווארה מה נתנה כלילך זה מכל כלילות שכלל כלילות וכו'". ויט לאצן מה כיריך למלול כת"מ ננתנה" מהרי שאצן טול מכם נא' ולמה טהילת אצן הכלל צבאג נוד עז כדי כך שמאזגיס בכום כמי קודס להליכתו!

וחפץ לתרן בkowski חיל ברכותינו, כת"מ ננתנה" לחינה שתנה כלילך כזה נתנה מכל כלילות. וחולין זה תוהלה מיטעת ברכמ"ס שיט ורך לאצן כלילך זה משאר תננה (וחפץ שזאת מושך לדעתו ברכמ"ס עדין של סיופר יהלה מוריים לאצן זכיית שבת, דמיון קידום. וכענין של קידום לפי ברכמ"ס מה רק לאצן עניין שבת, חלה לאצן קידום מהלך. ועיין בס"כ"ת נברמ"ס עשה קי"ב ועוד, שצת כתף). (שים בגני"ד הוות י"ג)

ולענין בkowski בטהיה, חפסר שיט בס דין סיפור יהלה מוריים ליריך לחיות דרך טהילה והטהורה. ולכן שטילת אצן כיהם

הכל ברכמ"ה פסק לדם אצן טהורה, אין ורך לחיות כמה נתנה כלל. מעה דהמ"ה נתנה נלמarch רק לאצן טהיר יודע למלול, ותכליותה לעוררו למלול. וכל זאת לקיים במ"ה צלופן סיוט רחץ ומלם (משמעות ממוער שליט"ה).

ד. **עבדים הינו לרעה במצרים:** חד מבדויים של סיופר יהלה מוריים כו"ה שאיריך לתחילה בגנות ולסייע שבח (נתנה פשחין כת"ג). וכũng יט מחלוקת למלוקה (גמ' טס) מי בגנות וחולין ג"כ מכון שבח. וזה חמר שבחנות כיון מתחילה עוזדי עזות גלוים כיון חזותינו וטהורה חמר עזותים כיון. ולכלורך לפי בגנות חנו יולדעים שבח, וכמו שבחות ברכמ"ס (חו"מ ז:ז), "ויריך לאתחלת בגנות ולסייע שבח. כי"ד: מתחילה ומספר שבחילה כיון חזותינו ציוני רחץ ומלאי קופרים וטוועין חחר כבצל ורודפין חמר ע"ג, ומסייע שצת קראנו מקום לו ואצן לנו כתועים וקרצנו ליחודה. וכן מתחילה ומודיע שבעדים כיון לפער צמוריים וכל קרעך שגמלנו ומסייע צנישים ונפלות שגענה לנו וצחיםינו". מעה שיט מחלוקת מכון בגנות ולוחורה ג"כ מכון שבחה אצן שקרהנו בקצ"ב צנישים ונפלות, והעפ"כ הנזקיין כטיקס, כמו שפסק ברכמ"ס (טס).

ולפי בנויה, חע"פ שבחנות דעת"ז כי מוקדם זמן, אין מתחילין בכגדה בגנות דעתדות, דהיינו חחר "מה נתנה" הנזקיין עזדים וכיון לפער צמוריים, ואין אין מתחילין בגנות דעת"ז עד קטע "מתחילה טובדי ע"ז כיון חזותינו". וליתמי הינו מסיימי שבח? גני בגנות דעתדות, חפסר שטח עז"ע שבעדים כיון" כטהורים, "ויזיהנו כי" מלוקינו משם צוד חזק וזרען נטויה". הכל לכלהורך קש דליך קורחים לך סיוס וכיון רחו שכסיסים יסיב צסוף! ויט לדון לאם כדין מתחילין בגנות ומסיימי שבח כו"ה ורק פרט שאיריך לאזורי להט בגנות ולהט שבחה, הוי לאם זיך דין כסיפור יה"מ צכלל שבסיפור ליריך לביאות מוגדר מתוך בלטספקליה של גנות וטבה. ובג"מ בית הום הוי לורכים - נפחות לתחילה, וחולין צדיעץ - ככלול GRAT א"פ סיופור" צחוך בגנות וטבה הוי לאם. ועכ"פ נלהב שבחה דעת"ז לאם קפסוק מהלכוון אצנו צדיעץ מkapretach דהרמי חזק, "ויזיהנו כי" ממעריכים צוד חזק וזרען נטויה וצלהות גדול וצלהות וצמפתיס". זהה כפסוק ג"כ קרויך יותר לנלענו של ברכמ"ס. הכל חיפו שבחה דעת"ז לאם היריך לאזורי שבחה דעת"ז לאם דבבבון כבבון ציכו שבחה צבאיו קבבבון כבבון מיד חחר "מתחילה", דכתיב, "ויהקה התי חייכס התי היריכס מעבר נאכל וחלוק התיו צכל הרין כנען וחלוקה התי זרענו וטהון הוי התי ימתק". וקצת ליריך קורחים לך סיוס דרכיך רלווי שבחה סוסים וכיון צסוף וככ"ל. ועוד יותר קצת, כדין שאיריך לתחילה בגנות ולסייע שבחה כו"ה דין צבאיות מוריים, ולפי זה כפפטע הין דום הארכא לה צויהה ממעריכים וליה צמוריים סתם כלול וככל, וחיך קורחים לך סיופר יהלה מוריים? חלה ע"כ ליריך נומר שלם נחלהו כהollowים צענ"ס שבחה כלל, צבאיות מסקיים שבחה צענ"ס כו"ה שכו"ה שכו"ה צבאיות כבבון, ומסייעין לאם כפסוק כלתורון של הרמי חזק. הכל נחלהו על מה בגדר של כסיפור, בענ"ס יהלה מורה שבחה צבאיות. טהורה חומר שגדר כסיפור כו"ה בענ"ס יהלה צנסיס וצפלות, וצז יהלה. ודאי חמר שבחו כו"ה לספר צענ"ן תכלית כיון היריך שבחה קראנו במקומות ליחודה (ולכן כסיפור ליריך לאתחלת מוקuds לנו שבחו חזותינו עט"ז). ודאית קשיך אך לאם הין הנזקיין מעמיד כב סיון לפי שיטת דעת, חפסר לתרן טמונם כב סיון הום רק תוליה ממנה שבחה גנו כ, דלייך בטעד לדעת מה טרצו מזקמת ממענו, הכל כ"צחר גנו" כו"ה צענ"ס ומה שכו"ה צנישים כבבון.

ולפי זה יט לנו שטי קוטיות:

ה' מה הין מה מתחילין בגנות לפי סדר חמניות ומקידימין בגנות דעת"ז, דהיינו צכלל מלחתיים מנכ' - לאם הין מתחילין בגנות דעת"ז, ממילך גינע היל בגנות דעתדות.

ב' נמה לנו ממהליין כסיפור יהא מאריס מיד מהר "עדדים כיינו?" נמה לנו לעוזות מה סיפור יהא מאריס לדר בכללות סיפור יהא מאריס? דכל מכתבו "מעטך גלוי ליעזר וכו'" ועוד כתבו "מתהיל טע"ז סי' לחוטינו", בהגדה כוח כולה בכללות דעתין סיפור יהא מאריס. ובנה כתבעו "עדדים כיינו" סייס זכדיין שלפיו כולנו חכמים וכו' מארס עליינו לספר וכו', וגם כל כמלה נספר כסיפור יהא מאריס כה' זא מסות. וכמעטה גל' וכו' סבי מושווין צבוי רק כיהם לדיניס לנו בגל' טביו גדויל קדוח (ויש מכתש נכסנו פילדס), וכו' מספרים צי' מ כל חוטו כלילא. וכקנעה בטהר כוח צדין זכירות יהא מאריס שכוונה עליינו צכל יוס (וחולין בכוכנה זה שמספר זכירות יה' מ כוח ג' נ' כ' קיוס דעתין סיפור יה' מ – בגל' טביה תוארה מכיליה). וכו' ט' נפי גירסת קרמץ', "הממר נכס לר' ע' וכו'", זכירות יה' מ כיב חד מכם נייניס שכתנתהים צבוי רק כיו מתעמקים זו כל חוטו כלילא, וודאיו לה כיו מתעמקים זו הלא להס כן כיו מקיימין זה כמארס טל סיפור יה' מ. וגם בעין כל כד' גנים כוח מורה בכללה, וכו' שכותב קרמץ' (חו' מ ז':) "לפי דעתו טן צן לחוי מלמדו". (הכל ליריך זיהור ומה כתבעו "יכול מלהש חוזך" נמלה' מהר כד' גנים. ואפער שכוונה גס כן נדorous כללה, שאו הפהר לקישר טל סיפור יה' מ הלא כביסת מארס וממורו מונחים פניך – ועיין להמן לדמי' ז' זה רק זמן כתחלת כמארס. הכל ח' כ' זה כדין משונך מטהר בכללות שדצרו דעתין לך לך קיוס כמארס – חייך לספר כלהוי, צו דעתין מהי לקיומו). נמלה' דכל כהגדה מ"עדדים כיינו" ועוד "מתהילה" כוח כולה בכללה היה לספר צויהת מאריס כלהוי. ולמה לנו לעוזות מה כמארס לספר גניזים ונפלחות דעתינו גל' לא' כה'?

ועיין קרמץ' ס' כד' (חו' מ ז':) שכותב, "ויריך לאחתיל דעתנות ולסיות צבאתה. כייד: מתהיל ומספר שכתהילך כיו לחוטינו צימי חרה ומלהפיו קופרים וועזין מהר הצעיל וודפין החר ער'ז, ומשיס צדת תהימת שקרצינו במקומות לו וכבדינו מען כתועיס וקרצנו ליחודה. וכן מתהיל ומושיע שעדדים סיינו פערעה צמאריס וכל ברענש שגמלנו ומסיס גניזים ונפלחות שגענה נבו וzechirotenu. וכוא שידרות מהרמי הוזד עד ציגומו כל כפלשא (ותמעתי ממו'ר כר' ה' האן כהן צליטה' ה' טמיה זרין דורותים כל כפלשא כמ' ט' קרמץ', הלא רק מה שזיך לסיפור יהא מאריס, כוח גאנט זה נקרה כל כפלשא לעניינו, ואפער צזת תוארה מכאן זיהיר לרטות עמו כהילו כוח יהא מאריס ולען זה נקרה כל כפלשא גאנטינו, כי לא סגי צמץ שמרגניותים סיינטו ממריס צנער, הלא טריך לארכיט שטעציזו ה'נו יונטיים מטה, ולען ה'ן ה'נו מזיכרין בכל הגדה הלא מה שקרקה צנילך קאוח). מעתה מנטווע טל קרמץ' שקהוועט כל כדין לאחתיל דעתנות ולסיות צבאתה כוח צמאו דורותים כפלשא טל הראמי הוזד חי. וויחא למ' ד' שגנות כוח עזדי' ע' ז' כיו לחוטינו מהי היכא למיימע? ואפער לארן טאנן כוח גאנט הצעתו לעין זה, וכו' עכו'ס. הכל חיינו מסתכל גאנט טאנן טל קרמץ', "כייד: מתהיל ומספר שכתהילך כיו לחוטינו צימי תלה דוקה עכו'ס. וועה, מהו שמספר דמי' ז'. מוכח שגנות דע' ז' לפי קרמץ' ס' כוח שזיהו לחוטינו צימי תלה דוקה עכו'ס. ואפער שמספר דמי' ז' כו' לחוטינו", להס' מהר ז' צבאתה טל הראמי הוזד חי?

לכן נראה שכוונה לקרמץ' ס' כוח שגנות דע' ז' כו' כתבעו "מתהילה", וכוא קודם לאנויות דעתדות דסיעו כתפקיד טל הראמי הוזד חי. נמלה' דלפי שיטת קרמץ' ס' כמארס דחויריתט טל סיפור יהא מאריס כיינו מן "מתהילה" ועוד ככלל להרמי הוזד חי;

הלא דלפי זה ליריך זיהור מכוב כתהילת כהגדה ה'ס ז' נ' כ' לאחתיל דעתנות.

ונראה לדקנעה עדדים כיינו ה' ט' ה' לא' לאסצוי כדין דמארס עליינו לספר צי' יהא מאריס, דנמלה' צרחה חלק מכהגדה דכוונה קדמיה לאמות סיפור יהא מאריס. שבעל כתהגדה לא' לא' לא' דכווענו שלפיו כולם חכמים וכו' ליריך לספר צי' מ', וכל במרדא מסותה, וויריך לספר דעתתו טן צן, וטהמאות מיוחדת לילך ז' וצפרט כביסת מארס וממורו מונחים פניך. ורק מהר כתהילת מהר כתהילת באיה ה'נו מטהילין לספר צי' מ', דסיעו מכתבעו מתהילה ער'ז כיו לחוטינו.

(ויריך נערר מכוב כתבעו "צורך מקום". דחיי הפהר לומר שכוונה זרכח על כתהגדה גאנט נמלה' ממץ צהמצע כתהילות.

ואהפער שה'נו מברכין כתב' י' ט' על כמושבה שמסר לנו כדריך לאנoid נכל צן ובן. עדין ז' ער'ז)

נמלה' דים סדר למניג דכלכלן:

(1) **קדםך נמאות סיפור יה' מ'**

(2) **סיפור ער'מו: מההילין דעתנות ומסיימין צבאתה**

3) בג' דזירות של רצון גמליהל (דוחס נט' חממן נט' קיים מנות סיו"מ)

4) כלל

ולרייך עוד לזכור לנו יט' צבכגדה כמה ככלכות בעין סיוף יי'יהת מורות קודש כמעשתה במאו, וכי צכל מורה ומורה יט' דין לדורות ככלכות קודס? דרך כלל חננו עותים במאו' צלי' לדזר ככלכותהש מחלוקת כלל (וירק נגיד חנוכה היה מדרשים ככלכות במאו' כטהרנו עותים במאו' ז"כ" הנרות כללו" ויט' טעם מיוחד נז'ך ותיכמ"ל). ולכן, מה' מדרשים ככלכות סיוף יי'מ ולט' עוסקים בסמוא' גופך מיד חיה ייח'?

וזאת כמלצות מיהתי כתוב כלל כבגדה כי' מועשת על כפסוק וכגדת לדזר צויס כהו' להמר צנעזור זכ' עשה כי' לי ציהתי ממה'ר. כלומר, כבגדה מתחלה צקדרה בעין כל' סיוף יי'מ וכגדת, ומממתה לדזר צען' כד' ניס כנד' לדזר, יכול מלהת חודה כנד' צויס כהו', ודרכת תרמי' בית' כנד' להמר. בג' דזירות של רצון גמליהל כנד' צנעזור זכ', כמלומר דחייך לדס לרחותה הט עזמו' כללו' כהו' יט' ממל'יס כהו' כנד' עשה כי' לי, וככל' כנד' ציהתי ממ'ר'ים. ומתקן לך'.

ה. ואלו לא' הוציא הרקוו' ברוך הוא אט'-אבותינו ממצרים. הרי' אנו ובנינו ובנוי' בלבינו, משבדרים היינו לפרקעה במצרים: תמותה כבדר, שחלפיו הס נט' כו'יו'נו כקב' כ' בלחות וצמושת, מסתער טס'וים נט' נס'יך עדין עזדים לפלעה. וכי יט' עזדים צעולם זמן' כז' ועו'ד, ממשמעות כלון' כי' שחלפיו נט' כו'יו'ה כקב' כ' חותנו צע' כ' דפלעה כרי' הנו משועבדים סיינו לפלעה. ולמה'? הס כלודן שחרר הט עזדו' כרי' בשיעוד פקט' וחין עוד טום עניין מל' עזדות שיך לו.

וכנה יט' כמו' עניות תלויות זה, אבל נקודת מה' נמל' צפרי' שפת' חייס' נגיד' כען' של הכרת כתוב. כתוב כבר פרידלנדר זי'ל שחלפו נט' כו'יו'נו כקב' כ' צע' כ' דפלעה, ה' כמ'ו'ה יס'יך פלעה, ולפחות יס'יך לו חלק' צסי'יה, וחו' יס'יך עליינו' חייך של הכרת כתוב. וזה כבונגה פה' ס'ר'ה הנו וצ'ני'ו' וכו' מטענ'דים סיינו' לפלעה.

ונריה' לבחר'יך דזריו' ע"פ מה' שסמן'תי ממ'ו'ר' צלייט'ה, שכה'ר' לוקח לה'ר' קונה מ'כו' מקומו, כחייך עלו' כהו' נט' לה'ר' כקרן, וסו' סוף' כקער' צב'ינ'יס. אבל צב'ה'ר' לה'ר' טו'ב' לח'ר'יו', ה' ה'פ'ר' נט' לו' ה'ר' טו'ב'ו, גנ'ל' שahn' על' בטוב' שוט' מחר' וער'ך. נמל' שס'מ'ק'ל' כו'ה'ר' משועבד' לבטו'ב' טו'ב' לטול'ם גנ'ל' כבלתי' ה'פ'ר'ות נט' לו' טו'ב'ו. ובז' מוו'ן שahn' ערך ולחין קן' לכרת כתוב. ולו' הס כ'ר'ה פלעה חלה'ן צי'יה'ת מ'ו'יס' כרי' הנו וצ'ני'ו' וצ'ני'ו' משועבד'ים סיינו' לנו, גנ'ל' כמ'חיא' של הכרת כתוב.

ו. כל'-'אותו היל'ה: יט' למ'ר'ה נט' נזכר זכ' כמעשתה פה' צקדר'מ'ך? וכתי'ר'ן כו'ה'ר' דה'ר' כל'נו' חכמ'יס' ו'וי' מא' עליינו' למספר צי'ל'מ' וג'כ' ר'ה'יך דכל' כמ'ר'ב' כר'ג' מ'ז'וב'ה' ז'כ'ער'ותינו'.

ולרייך לדעת נט' מכל' כדי'ין דשייך' לסייע' יי'מ', צחר' צבען' כבגדה הט זכ' כדי'ין?

ונריה' שחלפ'ר' שכבגדה' יס'יך' קלה' צב'ינ'יס' לה'ר' שה'ר' קול'ה'יס' ה'וט'ו צכל' טנה', ונג' ה'ר' מ'ק'ל' קה'ר'ים קד'ישין, וכ'ול'ס מ'ו'ר'ים שכבגדה' עניין' חנינה' מ'ו'ר'ג' צכ'ענ'יס', ונג' יט' מ'ק'ל' קה'ר'ים כצ'ק'ל'ין' ביז'ר' צכל' ח'ר'י' כ'תול'ה, צין' צ'טול'ה' צ'כ'ת', צין' צ'טול'ה' צ'פ'ען' פ'כ, צין' צ'ק'ל' (די' מ'ן ד'יכ'נס'ו' לפ'ל'ס), ומ'ימ'יכן ה'נו' שות'ים, ה'עפ' כ' כט' ה'צ'דו' ע'ל'ס' צ'ק'מ'�ה' צ'ל' סיוף' יי'יה'ת מ'ו'יס' ז'לה' הו'ר'ת'ה' ה'ט' כ'ב'ען'ין' כ'ר'ב' ז'מן', ה'ל' ה'צ'דו' ע'ל'ס' נט' צ'ל' ו'ד'טו' ש'על'ו' כ'ב'ר' ו'ג'ני'ע' ז'ען' קרי'יה'ת שמע' של' שחר'ת.

וכען זכ' כתוב כמ'ר'ב' (ג'ול'ה' כ') צמ'ל'ר' זכ' ג'וג' צמ'ל'ר' כ'ב'ה'ר' של'ש'ת' חכמ'יס' יט' חייך' ז'ז'יך' יי'מ' צ'ק'ל'יה'ת שמע' ה'פ'ל'ו' ל'ימ'ות' כמ'ת'ה. ומ'ז' ה'נו' ל'ומ'דים זג'כ' יס'יך' חייך' ד'ס'פ'ר צי'ל'מ' ע' צ'ל'ה'ר' כ'ז' ה'פ'ל'ו' ל'ימ'ות' כמ'ת'ה, ד'מו'ה' מ'ב'כ'מ'יס' ד'ה'ר' ל'ימ'ות' כמ'ת'ה ה'ל' יט' כ'מ'ר'ה צ'ל'ה'ר' ז'ל' צ'ל'ה'ר'.

ז. ואך' אט'ה אָמַרְלֹו' בְּהֵלָכוֹת הַפִּסְחָה: אֲזַן מְפִיטְרִין אַחֲרַ הַפִּסְחָה אֲפִיקּוֹמָן: מִשְׁמֻעָ דְּעֻוּסְקִים' צְדִצְרִי' כָּלְכָה ה'ס' כ'ז'ן' כ'ח'כ'ם. ו'ה'כ' יט' נט'ן' ז'ה'ר' נט' כבגדה' מתחלה' צ'כ'ל'ות' סיוף' יי'מ' ו'ל'ט' כ'ס'י'ופ' ע'ל'ס'. ולרייך כ'ג'ד'ה' ש'ט'יך' נט' צ'ל' צ'ן', כ'ז'ן' כ'ח'כ'ם' ו'ג'ס' כ'ז'ן' ש'ה'ר' י'וד'ע' ל'ט'ה'ל'. לנ'ג'י' כ'ה'ר' י'וד'ע' ל'ט'ה'ל' ד'י' צ'ס'יפ'ו' נט'ה', אבל' נט'ן' כ'ב'ג'ד'ה' מ'מ'חה'ל' צ'כ'ל'ות' כ'פ'ס'ת'.

ה'ל' תמו'ה כבדר' שכב'ט'ז'ב' נט'ה'ל'ת' כ'ז'ן' כ'ח'כ'ם' צ'טול'ה' (ד'ז'ר'יס' ו'כ'ה'-כ'ה') כ'יה', "עד'דים סיינו' לפלעה צמ'ל'יס' ו'ר'ע'יס' צ'פ'ר'ע' ו'צ'כ'ל'-צ'יט'ו' לע'ינ'ו'. ו'ל'ו'ת'נו' כ'ו'י'ה' מ'ס' ל'מע'ן' מ'מ'ל'יס' ז'יך' חז'קה. ו'ו'ת'נו' כ'י'ה' מ'ס' ל'מע'ן' מ'מ'ל'יס' ז'יך' חז'קה.

כפיו הטענו לטענתם היה מטר נטעת להזתינו. ויזנו כי הנחותיהם הטענה כל כהיקים כהלה לרעה היתה כי הלקטו נטוות לנו כל-כך מיטים לוייננו בכיסו אז. וכך חסיך לנו כי נטער נטעות היה כל כמהותם כהלה פמי כי הלקטו להרשות לנו. ולמה היה כהן בצעל כבגדיות היה כתשואת שצוויה, ומילויו כתשואת כהלה? ג"ע ועוד חזון למועד צבאיית-ה'.

ח. רשות מה חזון אומר:حملו כתשואת שכנגד ד' צוים דברת מורה: חסן, רשות, מטה, ושלינו יודע לטהרה. וריריך לבזין מה כתביות לבתע צב קרמייה.

יש מי שכתבו דוחמתם יט כלן ב' צוים דכינוי ד': 1) דוק (כינוי רשות, וכמ"ש יעקב היה רשות וחכמים) וככ"ב (כינוי רשות ורשות וחכמים). דבנה ריריך לדעת מהם כינה בצעל כבגדיות צהלו שמות של חסן רשות וכו'. וכן חסן סדרוק צהליות-ה'ם. צהליות כההס היה מכך כההס רשות וכחחים וכמנצפאים, כינוי צבן וזה כל כך חכם עד שסוח מגדר כל כמהות נג' כתם, וידוע דבגדיות מופשטת (abstract classification) כי מדרגה גוזקה צבכל כההס, וזרור מטהילך דסוח חסן. וכטהילך כל כתם היה צהלית דוק, הלא צהלית פשטן, מכך זלה. וע"כ כתשואת ריריכת לכתחול מכך בטהילך צניא עלי חיוב פרט להבה מוחנה צדוע צבוי צהלית חסן הלא צהלית לדס פשטן, צגנול צבאיילך עטמאן חיינה בדורה. ומברסוק דבגדיות לנוכח למדים דורייכים חננו מספר צי"מ הפליו הלאו כתnis דחין לכט טהילות צכלב. ופשוט דמי הlein לו טהילות חיינו מסרך על מכך שמויר פניו (דרכי חננו מטענים לריבב וברים כדי שיבחו כתnis, זהה כתנין לה טהלה). ועיין עוד גנדורות ב' לכמאר"ל סדרוק ממוקם בטהילות צהומת טהילות-ה'ם מורה על מדרגת חכמתם (לבחכם צהול חע"פ דחין רשות דזר מזור לפניו, הלא כחסן צהול רק כחסן רשות שינוי מכריגול וכו' ע"צ).

ולפי כמהתנו יט כלן ב' צהליות: לי ריריך מטהילך קרבע רשות, וכו' מכך כתביות ל' רשות' צמליגות כחכמתה? וכנה לתרען בטהילך ברכחונא, יט מי שכתבו טלשן כתן זה בטהילתו כהה מכך בעזודה דוקה, וכוכנותו של כמהותם כה טלחח יתרהך וכינוי עזודה. הלא אין זה נרלה כ"כ, דרכמג"ס ג"כ כינוי לכל' צב"מ רשות ספר עזודה, ותפילה נקרלה עזודה צבליך וכו'. ויריך לדעתה ה'ס כבן צב כבצון לעירחך זו עוזרת ב'?

ולפער לומר כמ"ש בצעל כבגדיות דכויה היה עטמו מן צכלב צלצלו של מכך בטזודך לכס, לכס ולוח לו. הלא ידוע בקוטיה וכבן כחכם ג"כ צהול צבצון כזב השר זוה כ' הlein קונו להתחס, ולז שאל צבצון של חזותנו. וידוע ג"כ בתירוץ שבחכם צהול צבצון של הlein קונו דמורה צכלב עטמו תחת כיפוי ה'ם. וכבדורים עטיקים.

וכנה כעיר מ"ר טלית"ה דיט נדיין מכקדמתה כפסוק טטהילתו שכהה רשות. לדעינו טטהילת כההס וג"כ עטינו טטהילת כתם, כתוואז בקדמתה כי ישחן צבן, הלא לנוין טטהילתו של קרבע כתוואז בקדמתה וכי יהלמיו חיליכם צניכם. ומכך פועל כדער טהמר ולוח צהלה עכ"ל דוחמת טטהילתו חיינו טטהילך כלב. וזה יט לוייסצ'טוי קוקוות כג"ל. דכל מכך צהילו מוחל חלום, מוכח לדבומה צהו הטומחה, וית לו הlein פתוחה ללמידה, וכינוי רשות' צהומת. ועיין צהות בצעלה.

ט. אלו היה שם, לא היה בגאנל: מקטין בטולס צטי קוטיות: ממה מטיזים לבתע רשות' כתשואת לכינוי יודע לטהול; וממה מתעלמים מן כתשואת כתהובב צהורה לבן קרבע?

וכהן בגר"ה צפירותו לבגדיות סדרוק בצעל כבגדיות דהlein משב' לבן קרבע. דבנה הלא כל כתnis היה היה לטעון של תשואת לו דוקה: וההרמת נזק, וההרמת הlein, וכגדת נזק, הלא כל קרבע כתווי' רתק ותומכת זעם פסה כו'. וכינוי צהון כתורה חפץ שיסצ'ו לבתע וצדצ'ו עמו כלב, רק להמרא כתורה טהלהמרא זדרך כלב ותומכת זעם פסה, כינוי טממץין צנענוי כבגדה. ולפי בגר"ה מכך טהומרים צבעור זב טבכ ב' לו, זב ולוח לו, זב טבמזכ' לבן קרבע, דהlein משביזים לו כלב, הlein חנו פוניס נטהילו יודע לטהול ותומלים לו הlein כיב קרבע זב נגלה. וזב מיטביזים ממכ מטליזים לבתע וחווא פירוץ צהול יודע לטהול, וג"כ ניחך כבצון בסמוך דלי ולוח לו, דקס כתמך זב כתירוץ לבן.

ובכל זאת יריך לבזין כמה ה'ס כתורה שיטיג' לבתע, לטהורה ליריך לקרזו ולוח לבחריקו! ובפרט צגנול שכהה הלא

ונרלה לשטורך מלמדת כלן יסוד גדול צענן פסיכוןג'ה של קרבע חמיכא. מעשה שיכס צהליים של וולוטין טען לה דרכ' כתורה, וויס חדח זב ליטיב'ך לפני ברכ' ג' ר' חייס וולוטיניה זוק'י. ולפני עס ועדת צהול חוטו כמה וכמ' קוטיות

על יכוות, ולו כתף לו ר' חייס דזכ. ולאחר שרלה בר' חייס לה יטיאו לנו, יהה כתלמיד וככלנו. ומטהו תלמידיו הת ר' חייס לנו לה כתף נטהית? וכטביר ר' חייס לתקנית יט תירוץ, הצל ל"תירוץ" היה שום תירוץ. כלומר לי אפשר לזכור מי טבוח וטע חכמה. מי טבול טבו סגורה, לי אפשר לארן קוטיותו בגול טהינות קוטיות היה תירוץ חייס טל ילו כרען.

ויתר מזה, לי אפשר כלל נטהית לברשת חכמה, בכל מה טהנות לרוחה לו. ומהנה טביה טלית. פעם מהת חכלתי טודת עת טל מי טביה לו צת בכיהם מרדיית קטה. וכוחו סייפר לי לחך שפנת מוו"ר טלית"ה צהלהוינה. כלוחם כויב נטהית יחד היה טב פלאנית טהלהה לו היה אפשר שתקנלה הות בפטוקים טלו צסוע כמסען גגלה טהור מועדית, וכוחו בסכלים. לסוף כסמסער כסחאות נטיחו גלגל בטלפון, וכשה מוו"ר טלית"ה. סייפר לו טברוניות טלו כיתה כלוחם טהלהה על בפטוקים טלו, וכוחו קולדיך, ורוחם לדעתו היה אפשר לקובל בפטוקים. וכחן כסיפורו עזקה בתו, "תילא", תלחה כבדנית כי מינכת כל צוות יעקב וכוחו מוזגת היה הנשים! תלחה כל טהלה כל טהור תלחותיכס והכו". ונפלחותי, גגלה טהלה טכית כה מילגל גטלפון ולה כבדנית גגלה בעינוי! הצל לי אפשר לא להרות מה זה. צרו דלה רק טלי אפשר לארן קוטיות כל ברשת חכמה, הלה יותח, הכל מה שמתחרץ לו מוסיף לו לרוחה טבוח וודען. ולחלואה זה בלימוד כלו דהין מטבח לברשת כלל, רק פוניס לאבניות בקטניות, טהינות יודיעס לטהול ומודיענס דהס ביה ברשת חמירותים כי מה גן' ימי בחנק ולו טביה גגלה ודוו".^ק

ג. בשאה שיש מאה ומזרע מוגדים לפניך: קטה, דה"כ יכתוב בעבור זה והוא לה - ולמה לך לכסוף כמיילים צויס ככווה? ושמעתי צבב הכלאי בדמגעוו זה למדיס רק צבב מלה מונחים לפניך, הצל מגיזס כבוח למדיס דכל צויס, חפי לאחר חכילת כפסת, מלה וממור עדין יט קויס כסיפור ול"מ עד עמוד בשחח. וכיינו כמקו לארון דכל כמלצת כל"ז ממות.

יא. ויעקב ובניו ירדו מצרים: שמעתוי ממו"ר כל"ר המן כהן טלית"ה טביה רלווי דומם, "ויתן יעקב וציו הת כגען לרשת מהו", הוא כדומה. ויריך ציהור מה שיביך כפסוק ממה שנחמל בעטו. ותירין מוו"ר טלית"ה צבב רצוי כגרי"ז ז"ל שbamgal כל כהנות בטולס נטהיתם בטולס היו זומת למקל של גגלה וטהלה הול כלites בטולס. ובנה יט לכל הוותם וחומת דרך טרה הול כלites, הצל גגלה טהלה אין כס דרכ טרה הלה דרכ טליה. ואהמר בגרי"ז ז"ל טבדך גגלה טבhelix כמו כהה סנלהה כמו כסופ זמן סנלהה זמן זמן סוף זמנה טבhelix spiraling זמן קרו זיתר לטופו ותכלתו. זה קדב עמוק מהד, וכצן.

יב. ברוך שומר הבטחתו ליישראלי: לכלהות משמע טמזרclin כקצ"ב על שחצ בת קגן - דלה כי רלווי לכויויס עדין הלה טטב כקצ"ב חספ ומוטב בת קגן מלידת יוחק הע"כ. הלה דבלזון היו מקיים כמשמעות, דבזון ברוך שומי שעתחו היו משמע שחצ בת קגן מזמן מוקדם, הלה טקייס שעתחו סתם.

וזלהמת יש כמה מוכלים צחכחת כקגן: ה' מלידת יוחק ומפני זכות ריחם עלייה. ז' הלחיקות כטליס הות ככחות, ובדין כוילס, דלה ביתה בגזירה גענט לפי טnis הלה לפי בטולן מהות גנא. ג' בזיריך כקצ"ב גגלה גגלה צהלהו למ"ט טערו טומחה, ועוד מלה ווינס - ובדין גללים לקיים כטחחותו להלע"כ. ולפי שטי כמקלים הלחיקות, נכהלה מזרclin כקצ"ב טקייס כטחחותו להלע"כ, וקצת, וכי יט חצט דקצ"ב לה יטהו כטחחותו? ומיכן זוכז טקייס כטחחותו?

וכלהותנויס פירדע דמזרclin כ' על עס ויריך למלאים דכטט טמזרclin על בטוט כט מזרclin על כרען. כלומר טטהנו מזעירין שיעקב וציוו ירדו ממריס, הנו מזרclin זליך כמו דיין סלהמת. וכקוטייה לפי זוכז כטליס מה שקייל צין כטרכיה וככמכן, דמץ מע מלזון עטכט"ב חצט בת קגן, זוכז מקטט טבאליה, כלומר טמזרclin על זוכז שחצ בת קגן (וכמו כל בטררכות טמזרclin פלט עטני גוי וכדוומה).

ויש לדיקת הטעות שטוט שטנית כקצ"ב שידין הות כגויים וויה' כט גרכות גודל, הו על כרען, וכיינו שטונת של יסוריין ע"י עדות זהרן לה נכס?

ולחלואה כהמתק מוכיה לכל כטוט מסובץ על כטטעה שידין עט כגויים ומזוי הות בגהולה דכתיב וכיה שטומד להזחותנו ולנו וכוי טבכל דור ודור וכוי וכקצ"ב מילנו מידס. וכיינו דכטראין צין כטהירים לה כטטיה כקצ"ב שידין לה מיליס נצע, הלה שטונית על גגלה טבאליה שטונית דרכן הות כל כהנות.

ועיין בדצלי בלקט בסוף חייו ר' זעירין דסוכו לו כගירסא שכך"ב מחייב את כן – כלומר שכך"ב יוסט ומולפה לויומיו יתלו כן וכתה של גהולה, נקיים כבעתתו לארכטש חיינו שנמלטה על כל סגניות ולמה רק על גנות מליס. ולחשים שציה מ לרלהות רצה, שנמלמר וייחמר לארכטש ידע תען וגוי צהיר לנו לכט – צצצל, ועצוז – צמחי, ונעו חותם – ציון, וגם מה שגוי הרץ יעדותו לנו יתנו זרחות גדול. אלה לדין לנו כמדרשת לפניו (ועיין במדרשת טהרין טהרין ר' זעירין דסוכו) – צצצל, חסיכה – זו צצצל, דמלגה – זו מדי, גדולה – זו יונ, נופלת עליו – זו חדות. וסייעת כפסוק ולחמי כן יתנו זרחות גדול, דמיורי צבולן. הצל לגירושתנו קשייה.

ובכלי יקר תפס כפטוט שכך"ב היישב את כן לפי מצזון בלאו, וכבסיר דלנו מברכין כך"ב על בדיק מצזון זה ועל תלון לך מי סיוכן לחצצך צז זולת כתיה".

ופירות מעתה כי היה דבגודה כיה שצמלה כבעתתו ליטרל ולמה ליטרל והו עתה. דכם גנושה כבעתתו היה דגנ יכיה זרען, ועודין לך נפסק מי יכיה כזרען. ובורק שומר כבעתתו ליטרל ולמה זרע להח. וכיינו שחייבת את כן מלידת יתח, כי צוחק יקרה לך זרען, ובורק שומר יכיה כזרען, ובורק שומר כבעתתו ליטרל ולמה נטענו. **דזאת נשלמה רלווי של מהלע"ב, פלרסם הולוקוטו ית';** ע"י י"ג.

ולחלורה כוונתו דבגדרה בורק שומר כבעתתו ליטרל סיו כמו זרחת דין כהמת, הלו דגס זו לטובך שצינו לכוית כבוגרבד נגיילו כבוגרבד צעולם זהה. ובורק כי שצינו לך. וזה יסוד גודל זיכרות. עיין בראמי"ב פ"י י"ד דבציניה צן הדים נגידר הומלים לו זיטרל צימון זהב דוויס ודומהיפין ומוטפין ויסוריין צהין עליון. ומם רלהת גינויו? חס כציצ דלני יודע והייני כדורי מקובלן חותמו מיד. ולחלורה תמורה קלשון דלמי כדורי, דכל"ל עלהפ"כ זה כהמת לו כדומאי! הלו בס כס כדוריים, שמאכף של כל שכר ועונת, טל יחום חס כק"ב. וזה זכות גודל. וכיינו בלהון דיעט חי וחייני כדורי.

יג. **והיא שעמלה לאבותינו ולאנו:** כס מכוח זה שעמדו לאזותינו ולנו? ממש שכבוכו פה לזרית צן כבתריס, ולחלורה בכס"ב כי כבנהה להלע"ב שצינו יורישו להן יטרל חחרי שיעזר מיליס – ולמי שיר לנו כיוס!

ומוכח דח לינו, כדימתה צרלהות רצה (מד:ז): חיימכ – זו צצצל, חסיכה – זו מדי, גדולה – זו יונ, נופلت עליו – זו חדות. וסייעת כפסוק ולחמי כן יתנו זרחות גדול, דמיורי צבולן. וכמו פטרו כמעט כל המפרטים להן. ועיין בדף נ"ב. בראמי"ז צומס' כס דוחלקו לפי שינות שמולל חי תמו בריית חזות חי להו.

יז. **ולבן בקש לעזר אֶת-הפל:** זה טעון ציולו, חיפו מליינו שלזן צקע לעקוות הפת ככלב

ועיין בדלהותה לה: בכ-מד דוחפר שכייה כוונתו לבוגר הפת יעקב וחת מטבחתו. הצל כספה לומר דית צן לדס, חיילו רצען כלבן טיכרוג הפת צנוטיו וחת צני צנוטיו. הלו יט לומר שלזן רוחה לבוגר שיעקב כי גנט וכתורה שלו לה שנה הותו כלב וככל. וכמו כמעתה עס הדרכס ולוט. דליך יתכן שאלרכטש חי"ב חס כהמס סיך יכול לגרת הפת צן לחיו, ובלה יוציא כי? חל, שמעתי ממ"ר שליט"ה, שכייה מוכחה להדרכס חי"ב לאשותה כו, שמל יתמן עליו שסתורכ כייל כמו שלר בעבודות כו"ס ח"ס ווינו פועל צהדים לאפכו לטוב, להין חילול כי יותר מזה. ولكن, הדרכס גירש הפת לוט וחת עצדי שכיי מחממים חמורייכס צלי לחסום חותם (שיינו דית נומר שכיי גינזיס כטהון לדס רוחה). ושלזן צהון זמס לכווית שיעקב חי"ב כייל גנט כטהון לדס רוחה וכתורה חי לפרט צהדים. וזה צקע לעקוות הפת הכלב.

טו. **ארמי אבד אב:** בנה חד מבדיניס של סיוף רוחת מיליס כו דורי לדורות הפת כפלהש דהדרמי הובד חי (מתיב בפסחים קע"ז). ויט לנכין שני עניינים:

ה' כמה לנו לדורות פסוקים לך מילוס הפת כמוה לסיפור י"מ, ומוכח כחסרון בגדת סיופורים נבד' ולמה דוקה צנוטה של מדריך, מוכח כחסרון בקריות פסוקים לפי כפפות פטה?

ג' מeo מוחד ככפלהש דהדרמי הובד חי נצחה נטעה הפת כמוה של סיוף י"מ

ונראה, מלבד מה שהנחנו חייזיס מספר סיופורים צערין כניסוס ונפלחות וכל כמלהות שליהע זיליהת מיליס, הנחנו ג"כ חייזיס נזיר הפת כל כל מותק כנוטה של תלמוד תורה. ולמה תלמוד תורה סטא, דית קרז דרכיס צלמוד כתורה, הלו מתוק מדריך דוקה, דרכיס עיקרי תלמוד תורה. ועיין צנוי"ג בקדמונו לכתם נCKERת שירש דכתיב, "כתאו נכס הפת כבירה כזחית" וכותב צנוי"ג שכה כוינו לכל כתורה. וז"ל "כה מיכה יט לנכין שירש נקלה כב"ת

טייה, וכרי לו נכתבה בלטן מל טירה. הלא ע"כ יט זה נעט ונסוגת כתיה, סכו דזרע בלטן מליה. דיזוע לכל מעין עט תלמוד דמשונא כמליה מספור פרז זתני עניין: נעט ונסוגת.

(ד) דצער אין בעין מזוחר יפה כמו צפורה פרז ויריך לנשות הערות מן הכל, דצער כחרוח כוון זה כסיפור, וזה כחרוח כוון זה, ולא מקורי דרום, הלא כך כוון נעט הטייה, לפניו כל הדיוון. ומושכל טעם דמי שודע טעם עין שכזיה לדי מליה זו שנתחבר טליו, מתוק לו הוא לטון כל כתיה ודקוקה קרזת יתר מליחת טהון לו וייעס מתכוונה כתערין ורק זה נחתון מן כל מילאך חורף כתערין, ומהז עטל כוון כתערות דזיוות, מה טה כתיה מעולם, והז זה כוון כתמזור. כך כוון נעט כל כתערוכת טהון כסיפור שזכה מגולר יפה, הלא יט לנשות כתערות ופיורות דזקוקי בטזון, ולא נקלח דרום, הלא כך כוון פט מקלה. ומושכל עוד טהון חדס יכול לעמוד על דקדוק כר זכר כי אם לאו מזcznie דזרע כלכתה הוא מוסר וחגדה כתגלו בקדבוי ח"ל. ועי' ס' גמץ' ז' מ"ב.

(ג) דצער יט סגולוב לפהרכ' צרמיזס מה טליינו מעין כטה, כמו טנוגת לנשות לרהי כחרוזים צדריך ח"גחו שט כמחצית. ונסוגת זו מיוחדת במליה ולא צפורה פרז. ויודע דסגולוב זו מכרחת קרזת פערומים לכמחדל נקסה הטעון במליה, רק כדי שיחלו לרהי כחרוזים דזהות כדרכם לו. ודצער זט ממעס פיט' צכב"ת כולה. שמגדוד צערון כמעין כמדוגר צפצע במליה, עוד יט כל דזרע קרזת סודות ועניינים נעלמים הצל מחתה זכה צ'פ' כמקלה בלטן טהון מזוק כ"כ. וכ"ז לינו רק צטורוכת קדוזה, הלא כל מקרליה קודם, כמו טזירנו צ'פ' בדורים צ'פ' צופטים. עכ"ל.

נמה דלפי שיטתה בג"י^{טז}, הפטנות פטן צמורה היה כוון קרזרה של חז"ל. ולכן כטהחנהו דורותים כפרשת טל הלמי חז"ז, להנהו ממחקרים צעריק תלמוד תורה.

ולבשעיר זט כדין צדריך לאיג הטעון במליה לספר צויה מזריס מתוק כגוזה של תלמוד תורה: מפורץ כמם רלהזוניס שטהכלית של יויה מזריס כוון סיני וקדחת התורה, ולא רק חירות משיעזר מליחות צלגד. ואהעפ' צבלי סדר אלו מדגימות הטעון ביליה צלגד, הפטר שט צגלו כדין צדריך לרחות עטמנו כליאו יולאו ממזריס. ולכן הטעון מדגימות רק מה שקרב צלילב כהה לרגנים שעכשו האגנו יולאיס ציד רמא. הצל צכל זט הפטר לטחונה שטהכלית של יויה מזריס כוון קדעת בתורה, דצער כעריק. ולכן האננו מספרים צויה מזריס מתוק כהספקליה של תורה.

ומכח שטשר לבשעיר כוון נטהה כפרשת טל הלמי חז"ז לאיג הטעון במליה של סייפור יט"ג. וטמעתי ממו"ר צליע"ה, שטהכלית של סייפור יויה מזריס ביה נטהל ולחותה לה, על כל בעוט שגנון, להט להכיר בטוחנות בגודלות ועטומות צבקב"כ עטה לאו צבויו חותנו מהרין מזריס מזית עזדים. וזהה כפרשת טל הלמי חז"ז, כוון כפרשת טלהכלית בתו. דעינו צס"מ לברמג"ס (מנות עטה קל"ג) צערון מקרלה ציכளיס דכובג, "וכמן הטעון בקהל" ז' כוון טזער טזערותיו הצל בטיעט לנו ובויל הוטנו, ומתחול צערון יעקב לחינו ומשיס בעזותה המזריס וענותה הוטנו ולטצחו על כל זט ולתקצה ממון לכתמיד כבלכס צטיזיהם". וכעיר מוו"ר צליע"ה מכם זט כהיר טז לבקב"ה, וכטלהת כציכளיס כוון רק כי כי תמהה הטעון במליה. נטהה זט כפרשת צוללת כל כטהכלית בטוח צעריכיס להכיר שטכלנו כל מה צדריך להכיר לו יט"ג. וכטהחנהו צהים להכיר טז לבקב"ה, הין פרט טהר טהר טז לדורות מכפרשת טל כטהכלית בטוח, וכוון כפרשת דהルמי חז"ז.

טז. לגור בארץ באניה: טהו לבר מקרל"ל (גבורות כ') מהו לו כוון רלה מקרלה דהルמי גופה דלט וייד לאטהקע הלא נגר, וכטנה כתיאז טט, "זונר טט". וטינן דכזינו וגר טט הינו מורה טל כוונתס הלא טל מזיהותם, והפטר צלמרות טהס רטו לאטהקע, כמזריס הט קבלו חותם הלא לגרים. הצל מקרלה ד'לגור צהרן צהנו" מזוח דכוונתס הינו הלא נגר טט.

ומכח חמץות צז"ט כתז טוד במקרא"ל מהיאו ירדו יעקב וצינו לאטהקע טט, כי כל זמן שכיו כמו גליס לו כי רלהו נטהר, כי בגר צמה נטהר גר כוון הוויה נועה לנו ולמהר יוניה. ונלהה לאטהקע טהו כהיר כוונתס לאטהקע, הפטר שטהכלית נטהה נטהן נטהמיהים ועדו מה יטיה גוי נפלך, וכמו שטהכלית במקרא"ל צסמו"ק, "הס טט" יט הצלל צפليس הצל מזריס נטהוות נקרלים צטס מזריס ח"ט, למ כי רלהו נטהול טהרי נטהה נטהה טט נטהה טט מזריס עלייכס, ומפני טקי יטהול מזומניש צוין כמזריס וכוי עט צפוי ערמא, רלהו נטהוות נטהה מזומס וכוי". ולכלהה כוונתס להמדרת טהומר שטהכלל לו טה צנו הטעון מלהזותם ולחותם וכוי" (מיכילה דרצוי יטמעאל צה, מסכתה פפסחה פרטב ה, ופסוקת ה זערתת (לתק טז) דברים פלחת חציה מו). כלומר, הלא צנו הטעון מלהזותם, הצל צפניש כי דומה ממה לכם זערתת. וכרכיה זט מה טענו כיס סוף הטעון מיכה, וכטכמזריס טז צוים טהלו כמלהיכים טהלו עוזדי עז

וכלנו עוזדי ע"ז ומכם הגדת צייניכם (זכיר ח"ג קע). ונראה לדמיון כי מוחמת כקורל רוח ועצודך קפה. לפרט לנו שם עליוך רק עצודך קפה, אבל גם כן גרס נכס קור רוח, וציגנון נכס קרמלה"ל (מסילת יטריס פ"ג), "שכיב מוחמן טלה לזר שלה נבניהם נכס רוח כל לטתי יתנו לך והוא יטינו עתה נגדו, אבל כי מטהל לטרייט נכס מכל התזוניות כהה בתמדת העזודה בצלטי מפסקת". ובגלל כל זה נטהר נכס רק בחינויו, אבל זה לא עוזו, ולכן נדע לנו עם צפוי עזום, ונkirלה נס ישרול עליוך, וכי שפער נחלקס ולכוויה. וזהו כמה של בחינויו.

יב. **וְאֵת - עַמְלָנוּ אֶל הַבְּנִים:** חמתי שלט שכlatent של עמל לך נמיה' צכפסוק כלל, וה' מה כי כתיה' שעתמינו לך נבניהם? ונראה לי שכגדרכך של עמלות כיו טוהה הפליג, והויל דוקה, כטהון פיות. ובעלותם כיו עמלים בטעמי ניס שעתה לכטצע ציהו. וה' קוטיה' כל מגנמי' מגילך לכתיב' צעמלות צוחקה יט סי'ה ומושג' צין סייע' וככגנ'ן, דיט' צענאה פירות (ינגעמי ולט מלחמי' לך תלמיין, מלחמי' ולט יגעתי לך תלמיין, יגעתי ומלחמי' תלמיין), לדורי'ה' כתיה' וליח' לדורי'נו. בלאן של מלחמי' כו' תמה'ך, לדמה לך כתוב' יגעתי וככגנ'ן, ה' מטה'ו' צ'ה' בלאן של מלחמי' ממשע שבפיות של כיגעמי' כן מתנות צעלמיה', ולט תולחות של בלימוד. ונראה דכניות לדורי'ה' כי אין מליהות של סי'ה ומושג'ו, וה' פילו' לדורי'ה' תוכה' (וחח' י' מלחמי' ז' מפולשת צדירות מוסך תשל'ג' ז' מהמר י"ג). אבל דככטחה' כתיה' שלם גודס יגע' ויטמלצח'ה' כתוב' כו' עתיד לקד' מנה'ך, וכי'ה' הקבנה. אבל הקבנה חינה' תונחת העמלות, אבל מתנה' מקב'ך' ב' גנ'ל ביגיע'.

ית. **ואוכלים את שני הזיתים:** עיין צמו"ע לו"ח תע"ב, צמ"ג וצגי'ו'ה כל' ש' לדכלוורה בטעםם להכללת טני' זיתים כו' למספקנן חיזו מלה' כי סמאות מז'ה ולכנ' הולclin' כזית מטעיכם. וה' י' כטהורה ז' נוגע לך' וליך' נגדי' כקורל' כגדוד' (דטהר' כמסודין' לדריכים' לכו'סף מלה' על מה' שנטן' נכס) – וה' כקורה' מהלך' מכם' נכס' עד דלה' נטהר' כזית מכל' חד', חיינו' לך' נס' לכו'סף חלה' עד כזית' חחת' סך' כל' וטוע' חי' נס' פק' וו' ע' לדינ' (סמעתי ממ'ו'ר שליט' י').

יט. **לְשֹׁנָה הַבָּאָה בִּירֹוֹשְׁלָם:** סמעתי ממ'ו'ר שליט' י' ש' פטעמי'ים צנ'ה' ש'ה'נו' הוועיל'ס' "לטנה' בטה' צירוטלים'" וכט' ציו' י' וצפסה. ולמה' לך' צכל' חג' וחג'? ותירץ מו'ר שליט' י' ש' פטעמי'ים צנ'ה' ש'ה'ן'יך' של כה'ג' כו' חני'נו, וכט' ציו' י' וצפסה, כי' ש'ה'ן'יך' של י'ו'כ' כה' בצעוד'ה' של ככ' י'ג' צב'ת'ה' קמ'קד'ה' צ'ה'ז'ב' י'ג', וכט'ה'ן'יך' של פסח' כו' קראט'ן' פסח' צנס' כו' תלוי צב'ת'ה' קמ'קד'ה' (ה'ג' עיין' צכט'ה' דבר' לוי'קה' כו':ה' דכת'ה' של'ה' נ'יר' מקד'ה' לבקר'יך' כפסח' חלה' רק' ו'יעט' מוק'ס' סמזה', לדפסול' נ'ק'ר'יך' קראט'ן' כו' מס' דכת'ה' ולט' הר'ה' נ'יח'ח'ס', וה'ג' כל' נ'ק'ר'יך' קראט'ן' כט'ה' לר'ה' נ'יח'ח' ח'ז' מקרען' פסח'). וה' צנ'י זמנים' כל'נו' כטה'נו' מרגנ'יש'ים ש'ה'ן'יך' חסר' לא' מ'פ'יס' ומוק'ס' צלא'ה' נ'ק'ר'יך' צירוטלים' ביג'ויה'. וכן' י'כ' ר'זון'.